

ACONCAGUA

Av Ronnie Kilman

Innehåll:

1. Aconcagua - berättelsen.....	s. 2
2. Resekostnader.....	s. 28
3. Förenklad karta.....	s. 29
4. Fotografisk karta.....	s. 30
5. Diverse data.....	s. 31

Onsdag 9 december 1998, Stockholm - 0 m (1)

Tog taxi från Slipgatan på söder klockan halvfem på morgonen, kände mig lite trött i huvudet efter att ha delat en Spansk rödvinsflaska Faustino I, en flaska Schweiziskt vit vin, en flaska Schweizisk starksprit, en flaska Chivas Regal 21-årig Whisky och proppat i sig en hel del pizza tillsammans med några vänner från runt notiden på tisdagskvällen. Vi hade suttit och pratat om allt möjligt trams i timtal och kvar var bara Einar och Tengen när jag stack.

Jag hade varit hemma sedan 23 september och nu skulle jag åka igen!

Till skillnad från förra gången jag åkte, 1 november 1997, hade jag sagt till mig att ha ordnat allt minst en vecka i förväg, och jag kunde faktiskt slappna av denna gång. Inget mer att fixa. Bara att flytta bagage till Einar och invänta att kvällen skulle bli natt och så småningom morgon och att en taxi skulle hämta upp mig.

Det kändes dock lite tråkigt att "behöva" åka så pass tidigt, jag hade ju bara varit hemma drygt tre månader, och under den tiden hade jag inte spenderat mycket tid med varken min familj eller vänner, utan bara ordnat upp en massa privata saker inför denna resa. Jag har dock kommit på ett bra sätt att inte behöva bli ledsen över att man inte får träffa familj och vänner. Det är att helt enkelt inte tänka på dem! Det låter säkert svårt och mycket känslokallt, men faktum är att det nog är ett av de få sätt som finns då man vill vara helfokuserad på sig själv och de människor man umgås med för stunden. Det betyder dock inte att familj och vänner inte är mig nära. De är bara "utanför min kropp".

Med drygt 100 kilos bagage uppdelat i fem väskor/baggar kom jag till incheckningsdisken på Arlanda. Jag blev tvungen att betala övervikt och en avgift för att jag hade ändrat avresedatum. Inget som var kul att betala då pengarna i stort sett hade runnit iväg de senaste veckorna. Utan mina kreditkort vet jag inte hur jag skulle ha klarat mig. Huvudsaken var i varje fall att jag kom iväg och fick fönsterplats så långt fram som möjligt där det är lite spring och inga rökare.

Sedan seglingsäventyret som varade nov-97 till sep -98 hade jag vant mig vid att ha en bärbar dator med mig för att sköta all min korrespondens och alla andra göromål. Till detta äventyr hade jag nu en fickdator, Philips Velo Windows CE. Skillnaden mot en bärbar dator är det lilla formatet, att den inte har fulla programversioner och att den är liten som en filofax.

Normalt har jag använt mig av Canon AS-1 till att ta foton med. Den är vattentät till 5 meter och har visat sig tåla kyla, värme och allt möjligt slit och släng. Dock är den lite stor. På Londons flygplats köpte jag mig en Canon IXUS med Zoom, vars storlek är som ett cigarett paket.

Det enda i fotoväg jag saknade var nu en digitalkamera i samma storlek som IXUS och samma snabbhet.

Londons flygplats bjuder på det mesta och det finns alltid något man kan hitta på i någon av alla deras taxfree butiker, om man har pengar det vill säga.

När jag skulle göra incheckningen för att gå ombord på Atlantflyget i London sade killen vid disken:

- This has to be your lucky day!

Och så fick jag min biljett. Jag tittade lite konstigt på honom och min biljett. Jag förstod

inte vad han menade. Men på biljetten hade han dragit ett streck över 22A och skrivit 8C istället. Jag hade mina aningar, men ville inget fråga ifall det nu rörde sig om ett misstag. Jag fick flyga i första klass!

Det var mycket trevligt. En egen liten tv-skärm, ordentliga hörlurar. Flygvärdinnor som hela tiden ville erbjuda drinkar och mat. Maten... Den bestod av förrätt, huvudrätt och efterrätt. Jag var hur nöjd som helst. Flygstolarna var som stora skinnfotöljer och det gick att luta dem bakåt så pass mycket att man kunde ligga raklång i dem.

Jag skrattade för mig själv medan jag beställde allt från apelsin juice till Martini med EN isbit i. Att jag aldrig flugit 1:a klass tidigare... Helt plötsligt var det kul att flyga!

När jag hade kommit igenom tullen i Venezuela letade jag efter min venezolanska vän Alejandra som skulle hämta upp mig. Ingen skynt av henne, suck!

Jag fick ringa henne och drygt två timmar senare dök hon upp.

Torsdag 10 december 1998, Caracas – 960 m (2)

En dag med massor av saker att fixa.

Det viktigaste var att ordna flygbiljetten till Buenos Aires, där jag först skulle hälsa på några vänner och sedan fortsätta med buss till Mendoza och möta upp mina medexpeditionärer. Bussbiljetten hade en av mina vänner i Argentina redan köpt, så den behövde jag inte oroa mig för.

Biljetten blev 2.400 SEK dyrare än vad jag fått besked om per e-post från min resebyrå i Caracas och detta på grund av att erbjudandet bara gällde till den 9 december - Suck! Alla dessa utgifter!

Jag gick sedan till den Svenska Ambassaden där jag hälsade på de svenskar som arbetar där, som jag lärt känna efter alla mina tidigare besök i Caracas.

I Caracas som i Större delen av Västindien kommer det ibland en skur med regn en eller ett par gånger om dagen olika perioder på året. Jag råkade som vanligt ut för en av dem på väg till Centro Venezolano för att diskutera spanskstudier i Caracas.

Från tunnelbanestationen Sabana Grande, till Centro Venezolano störtregnade det och hela jag blev genomblött. Trafiken utanför Torre Philips, där Centro Venezolano ligger, hade stannat på grund av vattenmassorna som forsade fram som i en vild sexlek på asfalten runt bilar och människor. Sirener från brand och polisbilar ljöd högt genom staden i försök att ta sig fram till alla översvämmade gatubrunnar och trafikljus som slocknat.

Jag kom i varje fall upp på kontoret och fick den information jag behövde.

Därefter till Daewoo Electronics för att hälsa på Alejandra.

Sedan iväg och köra igenom kroppen på ett gym.

Jag ringde till min argentinske vän Guillermo och sa att jag skulle dyka upp på tisdag. Han svårt att tro det, men han sa att det skulle gå bra. Jag behövde bara ringa när jag kom fram.

Jag känner att jag måste komma igång med träningen efter klättringen, och att ena båten blir såld så att jag har råd med denna expeditionen. Min kollega är just nu i Väst Indien med en spekulant.

Äventyren fortsätter som sagt...

Men vad vill jag egentligen? Det kan jag faktiskt inte själv svara på!

Sak samma, ha kul och se till att pengarna kommer in!

Lördag 12 december 1998, Caracas – 960 m (4)

På Måndag flyger jag till Buenos Aires och det känns skönt, för just nu känns det som om jag har bjudit in mig själv till Alejandra vid helt fel tillfälle och bara är i vägen. Just nu åker jag gärna och seglar igen, trots alla problem som var under slutet av förra sommaren. Att vara på båt är ett bra sätt att komma bort från allt och det är utan tvekan ett glassigt lyxliv.

Jag planerar i varje fall att plugga Spanska en månad innan jag åker dit igen.

Idag vet jag inte alls vad som händer förutom att jag är konstant hungrig!

Det är ganska otroligt hur man kan bo, i Alejandras familj är det fullt av liv från sju på morgonen till elva på kvällen. Det finns NOLL tid / ställen att vara för sig själv. Hon, 28 år, bor med sin 9-åriga son, sin mamma, bror och en syster som bor där med sin familj. Så det är inte så konstigt att det är liv och rörelse hela tiden. Men att man orkar bo så där! Suck!

Efter frukost tog jag en promenad. Ett av dagens problem var att det inte fanns något vatten i huset. Hur skall jag då kunna duscha?

Ibland undrar jag om det inte hade varit lättare att bo på hotell och inte behöva ta hänsyn till alla människor runt omkring, något som kan vara rätt så ansträngande. Att vara tvungen att efterfölja husets regler som att inte få borsta tänderna i köket osv.

Måndag 14 december 1998, Caracas – 960 m (6)

Jag hade turen att få skjuts till flygplatsen med några från Svenska Ambassaden. Sedan avresan från Sverige hade min aptit ökat enormt och väl på flygplatsen passade jag på att äta TRE stora tallrikar spagetti bolognese!

Jag äter som oftast väldigt mycket, men denna gång överraskade jag till och med mig själv! Vid första beställningen bad jag om en stor portion, och när jag sedan beställde en stor portion till tittade kyparen lite konstigt på mig och jag kunde se blickarna i baren / köket då han kom med ytterligare en beställning till mig. När jag sedan beställer en tredje portion stor spagetti bolognese, ja då skakade till och med jag själv på huvudet och restaurangpersonalen hade förmodligen aldrig sett något liknande.

Efter min "härliga" middag passade jag på att köpa två flaskor Absolut Vodka, en för att ge bort som present och den andra för att ha med till toppen av Aconcagua.

Flyget gick via Bogota och denna gång i turistklass, suck!

Det var trångt och mycket obekvämt. Speciellt eftersom det satt ett miffo bredvid mig som var helt överspänd. Han satt fullt påklädd i jeans, två tröjor och en jeansjacka i det mycket varma planet och ryckte i benen och bara spände ut sig hela tiden. Det skulle inte förvåna mig om han var knarkkurir eller kåkfarare.

Jag sov och åt väldigt dåligt under flygningen.

Tisdag 15 december 1998, Buenos Aires – 0 m (7)

Väl i Buenos Aires slog jag en signal till Guillermo, som fortfarande var lite frågande om jag verkligen var i Argentina. I vilket fall som helst tog jag en taxi till hans bostad och kom fram vid tiotiden, vilket var helt OK med honom eftersom han brukade gå till jobbet

vid tio-elva tiden varje dag, och då arbetar han på en advokatbyrå!
På kvällen gick vi på bio och såg Armageddon och kom hem väldigt sent.

Onsdag 16 december 1998, Buenos Aires – 0 m (8)

Den sena gårdagen resulterade i att Guillermo inte kom iväg till sitt jobb förrän klockan tolv!

Dagen för mig började med att jag först åt en buffé i drygt två timmar, vägg i vägg med Guillermos jobb innan jag gick iväg för att styrketräna ett kort pass.

Därefter en lång vandring till den Svenska Ambassaden för att presentera mig. Jag fick träffa en oerhört snobbig och snorkig dam som var tredje sekreterare. Jag har varit på många ambassader runt om i världen, men aldrig stött på en sådan arrogans som här! Att man som representant för Sverige kan bemöta en annan svensk på det viset!

En tur till ett Internetcafé för att kolla e-post till det hutlösa priset av 160 SEK per timma! Jag sprang sedan runt i hela Buenos Aires, som inte är en så liten stad precis, för att hitta ett par Timberlandsandaler i en speciell modell i storlek 44. De hade inte storleken i någon butik i hela staden och när jag till slut kom till en Timberland butik sade de att de bara importerar upp till storlek 43 av just den modellen! Ahhh!!!

Hur kan man bara göra så???? Man kan bli galen för mindre. Och att ingen av alla de andra butikerna visste om detta! Okunnighet på grund av dålig internkommunikation är frustrerande och ett av de största problemen i världen idag.

Jag var tillbaka till Guillermos jobb vid sextiden och var helt slut i benen eftersom jag vandrat hela dagen.

En kort tur till ett datacentra bredvid, som även hade ett Internetcafé och jag som gick omkring i timmar för att hitta ett! Jag blev mycket besviken på mig själv.

En av de värsta grejerna som finns är när man inte har utnyttjat tiden optimalt, utan istället spatserat omkring som ett CP i en oändlighet när det man letat efter fanns runt hörnan där man började!

Men, kan du säga vart det finns ett Internetcafé i din stad?

Hur som helst gick vi och tränade på ett närbeläget fitness-center som låg inne i ett lyxigt hotell där månadsavgiften var cirka 1.000 SEK.

Vi spelade sedan dataspel, åt kycklingburgare och åkte hem. Vi gick och handlade med Guillermos fru, Veronica. Hon lagade sedan middag till oss och en väninna. Vi drack Vin, Absolut Vodka och sedan fick jag dem att prova portions snus vilket var kul att se. Det blev ytterligare en sen kväll.

Torsdag 17 december 1998, Buenos Aires – 0 m (9)

Vaknade vid åtta. Hade drömt att jag var jagad tillsammans med en kompis och vi sköt och sköt mot våra förföljare. Jag kom dessutom ihåg att jag drömt att jag blivit jagad av en krokodil och en kvinna när jag var i Caracas!

Vid tiotiden sade jag farväl till Guillermo efter två intensiva dagar och tog en taxi till Carolina, en annan Argentinsk vän.

Lämnade bagaget i hennes lägenhet och sedan gick vi ut och handlade saker åt henne och hennes familj...

Något av det tråkigaste som finns är att gå och shoppa med brudar... Det tar en evighet

och de köper knappt något... Suck!

Vi kom tillbaka till lägenheten tio över fem, jag var tillbaka på gatan med allt bagage tjugo minuter över fem. Ett snabbt hej då och in i en taxi.

Det var otroligt mycket trafik och kvart i sex hoppade jag ut ur taxin som hade rört sig trettio meter på sju minuter!

Jag kom fram till min buss fem i sex och satt på mitt säte klockan sex på slaget. Bussen gick åtta minuter senare.

Det var verkligen på håret!

Har nu avverkat tre hektiska dagar i Buenos Aires som egentligen bara inneburit följande:

Leta efter Internetcafé på fel ställen.

Leta efter en Timberland sandal i en storlek som inte fanns.

Varit till Svenska ambassaden.

Träffat Guillermo och Carolina för första gången sedan -96.

Haft två styrketräningsspass

En massa vandrande.

Och nu sitter jag alltså på bussen på väg mot ett stort äventyr och vet inte riktigt vad jag kommer att göra efter klättringen!

Det otroliga är att de två gånger jag klivit upp på en våg under veckan har den visat runt 82-83 kilo. När jag lämnade Sverige vägde jag 79 kilo med 9.9 % underhudsfett.

Jag skulle alltså gått upp 3-4 kilo på drygt en vecka!

Jag skall väga mig i Mendoza innan klättringen och se om vågarna där visar detsamma.

Fredag 18 december 1998, Mendoza – 756 m (10)

Jag kom fram till Mendoza vid åttatiden på morgonen och tog en taxi till hotellet där jag träffade Eric, från Mexiko, som satt vid frukostbordet där jag snabbt intog en plats. Han hade kommit tre - fyra dagar tidigare.

Efter frukosten blev det en liten siesta.

Vi gick till sedan till ett Internetcafé, där man kunde äta och få Internet-tillgång för 80 SEK.

Jag var iväg till en skräddare för att sy igen ett hål på min lilla sovsäck samt för att lägga upp ett par byxor.

Vi köpte bussbiljetter till oss, Helena (Brasilien) och Petter (Norge) till söndagens resa upp till Puente del Inca, 2 720 m ö h, som ligger vid foten av berget.

Eric hyrde en del klätterutrustning.

Jag vägde mig igen, samma siffror. Jag hade verkligen gått upp, men vart tog kilona vägen?

Petter dök upp framåt kvällskvisten och strax därefter begav vi oss till en bufférestaurang som jag måste benämna som den absolut bästa bufférestaurangen jag ätit på.

På beställning stekte de stora biffar, fisk, kokade färsk pasta, stekte pannkakor plus att de hade tre smörgåsbord där ALLT var gott. Gott rödvin till maten var en självklarhet.

Äter man smörgåsbordet på en Finlandskryssning smakar det sämre än en hamburgare på McDonalds! Här var det verkligen gott.

Lördag 19 december 1998, Mendoza – 756 m (11)

En dag med mycket vandring. Först iväg till Parque Provincial Aconcagua för att betala för tillträde till Nationalparken, där berget ligger. Dessvärre, behövde vi ha passen för alla expeditionsmedlemmar med oss, Helena hade ju inte kommit ännu!

Därefter en halvdags vandring för att hitta Powerbars till mig. När vi väl hittade dem kostade de på tok för mycket.

Vi fick även springa runt ett bra tag för att hitta kemisk ren bensin till våra spritkök. Vi hittade det i en klätterbutik i närheten av vårt hotell, Hotell Horcones. I butiken arbetade en mycket vacker dam, rosen av Mendoza som hette Alicia. Svallande vågigt halv lockigt mörk hår framfört över axlarna. Ett par mycket varma bruna ögon och en gyllenbrun hy, en tunn sommarklänning och snörda sandaller. Caramba...

Jag tog sedan en egen promenad till Internetcaféet där jag fick meddelande om att vi fått Blue Marlin såld (en av båtarna), vilket var det meddelande jag väntat på sedan jag lämnat Sverige. Nu var det i varje fall säkert att jag hade råd med expeditionen.

Jag köpte extra batterier till mina kameror och köpte ett kamerastativ därefter en siesta på hotellet.

Helena kom vid sjutiden på kvällen.

Eric, Helena och jag träffades i Bolivia –96. Eric och Helena hade därefter haft återförening i Europa under 97 eller om det nu var 98, så Eric och Helena var verkligen glada att se varandra igen. De gick verkligen bra ihop. Petter och Helena träffades i Afrika under sommaren som hade varit och han hade även varit i Brasilien hos Helena innan han kom till Mendoza. Efter deras kramfest gick vi iväg för att proviantera.

När jag handlar till expeditioner brukar jag köpa enkel mat såsom pasta, nudlar, kex, choklad etc. Allt för att det skall vara så enkelt och ta så lite tid i anspråk som möjligt att tillaga. Helena ville köpa allt från frukt, tormjolk, bacon, ris, majs, ärtor osv. Nudlar verkade hon nästan vara främmande för, och när jag lastade på drygt femtio paket nudlar tittade hon bara konstigt på mig! Men, alla är olika.

Tillbaka till hotellet med maten och sedan till bufférestaurangen.

Både Petter och Helena visade sig vara nykterister och Eric ville inte ha något vin till maten, förmodligen med tanke på morgondagen då expeditionen skulle börja.

Så jag fick helt enkelt klunka i mig en hela rödvin själv!

Dem liksom alla i min väg sedan jag landat på den Sydamerikanska kontinenten hade kommentarer angående mitt matintag.

Jag åt mer mat och tog längre tid på mig, så Helena och Petter gick i förväg tillbaka till hotellet. Eric väntade däremot på mig.

När Eric och jag kom tillbaka till hotellet, packade vi i ordning vårt bagage som låg huller om buller i hela hotellrummet. Vi gick sedan ner till Helena och Petter och samlade ihop vår del av maten att packa ner i våra ryggsäckar.

Helena hade gjort två tidigare försök att nå toppen av Aconcagua men inte lyckats, så hon berättade lite om hur klättringen skulle komma att vara. Hon livnär sig vidare som "professionell" klättrare hemma i Brasilien och ett av hennes större mål är att bli den första Brasilianska att göra "Seven Summits" (att bestiga den högsta toppen på varje kontinent). Hon hade fram tills nu bestigit. Elbruz i Europa, Kilimanjaro i Afrika och Mt

McKinley i Nordamerika, så visst hade hon erfarenhet.

Däremot blev jag väldigt fundersam på hennes mentala status när hon blev väldigt irriterad av att jag ställde många frågor, att jag funderade på att bära all min packning hela vägen utan hjälp av mulor. Jag ställer ofta många frågor. Många av dem kan ses som helt irrelevanta. Men faktum är att dessa irrelevanta frågor alltid letar fram ett undermedvetet svar som inte syns!

Hon fick ett hysteriskt utbrott av mindre kaliber, kanske en två eller trea på Richterskalan.

Hon fräste om att hon minst sagt rest hela dagen och stressat på för vår skull och att hon inte orkade med en massa frågor, att hon behövde vila ut tills i morgon eftersom klockan redan nu var ett på natten, att det skulle bli en lång dag i morgon, att hon VERKLIGEN ville ha det här berget och inte kunde hålla på att slösa en massa energi på mina "dumma" frågor.

Ett sådant beteende kan aldrig vara eftersträvansvärt, speciellt inte som expeditonsledare. Det finns inga dumma frågor och man kan aldrig ursäkta ett sådant beteende som hon då visade!

För mig visade hon sitt inre, en stor prestationsångest över att ha misslyckats två gånger i rad med att komma till toppen av Aconcagua och att hon nu var rädd för ytterligare ett misslyckande. Beteendet avslöjade också att hon inte hade något intresse i gruppen som sådan utan att det bara var hon, som till varje pris skulle komma upp!

Hon hade tidigare berättat att misslyckandena de andra gångerna berodde på andra människor hon klättrat med och att hon först hade planerat att klättra ensam denna gång, men så hade Petter, Eric och jag dykt upp och blivit en del av allt. Men, om man går så pass långt att acceptera att man skall göra en gemensam expedition så anser jag att man skall värna om gruppens framgång först och främst. Därefter kommer de egna individernas framgång.

Söndag 20 december 1998, Mendoza – 756 m (12)

Jag gick upp vid sju och med tunga steg traskade ner för att möta upp med de andra och bege sig iväg och betala för tillstånden till nationalparken.

För att spara tid tog vi taxi fram och tillbaka.

Därefter ner med packningen till lobbyn, åt frukost och tog taxi till busstationen.

In med grejerna och iväg.

Vi slumrade mest i bussen och när vi äntligen packade ur vårt bagage ett par timmar senare fick vi av misstag med oss en ryggsäck för mycket, någon annans bagage!

Bussen hade släppt av oss rätt så öde, utanför det Mulställe som skulle ta en stor del av vår packning till Base Campen, Plaza de Mulas 4.300 m ö h. Vi hoppades att den drabbade skulle kunna klura ut misstaget och kunna ta sig tillbaka till oss – vilket han också gjorde tio minuter senare.

På skoj vägde vi våra packningar som vi skulle bära.

Eric 15 kilo, Helena och Petter 18 kilo var och jag två ryggsäckar på totalt 33 kilo.

Jag packade om mitt bagage för hundraelfte gången och sedan fick vi skjuts till Puente del Inca, där vi köpte varsin enorm schnitzelburgare.

Vi träffade där en norrman som hade fått lungödem (vatten i lungorna) av att han

vandrat hela vägen från nationalparksingången till Plaza de Mulas på en dag med 40 kilos packning. Därav varit tvungen att gå ner igen och avbryta hela klättringen!

"Överansträngning" på hög höjd kan vara mycket farligt!

Vidare skjuts till Nationalparksingången där vi visade upp våra tillstånd och åt upp våra burgare.

Både Helena och Eric verkade redan ha tröttnat på mig och mitt sätt att vara. Jag kan vara lite macho i mitt sätt att vara. Men sån är jag. Det verkade även ha blivit två läger. Dem och jag. Petter tycker jag om. Han är lugn och mycket lätt att ha att göra med, men jag märkte alltmer att Helena och Eric sorterar under en typ av människor jag inte går bra ihop med. Visst, de är mycket trevliga och roliga, men inte min typ. Kanske är det kulturellt?

Efter vi ätit upp burgarna var jag tvungen att packa om mitt bagage igen. Trots att jag inte var klar tog Helena kommandot och gick iväg med Eric och Petter och sa att det bara var att följa vägen bakom huset!

Där blev jag småsur. Jag blev faktiskt mer än småsur. Jag blev JÄVLIGT irriterad! Man börjar inte en expedition splittrat!

Jag gick och småuttrade för mig själv i det snöiga vädret som drivit in under den senaste timmen, och vid det här laget täckt hela marken.

Inte visste jag om jag gick rätt heller. De hade minst tjugo minuters försprång, så inga fotspår. Snön hade dessutom suddat ut alla spår av stigar!

Efter en halvtimme funderade jag allvarligt på att vända tillbaka och fråga efter vägen.

Jag vandrade dock på och kom tillslut fram till en hängbro, och det var då fick jag en flashback om att man skulle passera en bro. Jag vet inte vem som sagt det, eller var jag sett det men då kom jag på att det fanns en överskådlig karta på baksidan av parktillståndet.

Allt blev genast lite roligare. Jag gick ibland och önskade att de åtminstone skulle lämna något märke efter dem. Några fotspår kunde jag fortfarande inte se, eftersom det nu snöade ganska mycket och sikten på sina håll inte översteg 15 meter.

Men, med kartans hjälp, blev allting lättare.

Eftersom kartan bara var väldigt överskådlig med ett svart streck bredvid en flod och några bro övergångar ville jag hålla mig så nära floden som möjligt. Det innebar att jag fick vandra mycket uppför hela tiden och sedan ner och upp och ner och upp i det bergiga landskapet.

Efter drygt tre timmar fick jag syn på en massa tält och då visste jag att snart var jag framme i Confluencia, 3.300 m ö h, tältcampen där vi skulle ha vårt första läger. När jag kom fram upptäckte jag, att jag givetvis hade tagit den jobbigaste vägen genom att vandra på klippkammen utmed floden hela tiden. Det fanns nämligen en väg en bit bort från bergskammen. Jag var glad över att jag äntligen kunde ta av mig ryggsäcken som behövde justeras en hel del. Upp med tältet och in med grejer i tältet såsom sovsäck, kameror, vattenflaskor, lite mat o.dyl.

Jag hade startat 15.25 och marscherat i en timma och tagit fem min paus, en timma marsch, tio min paus, en timma marsch, fem min osv. Jag kom fram 19.03.

Eric skulle sova i mitt tält, Helena och Petter i Helenas tält.

En Mexikan vid namn Hector i tältet bredvid oss hade pasta över från sin middag och bjöd bort den. Helena, Petter och Eric hade kommit fram drygt fyrtio minuter innan mig

och de hade inte lagat någon mat, så efter den kalla pastan (som vi inte brydde oss att värma), kex och oststicks var våra magar någorlunda fulla och nöjda.

Sedan vandringen börjat hade jag druckit drygt 2 liter vatten, vilket var på tok för lite med tanke på det arbete som kroppen utfört under dagen.

Jag hade ingen huvudvärk under vandringen men den kom smygande när jag väl kommit på plats. Den kom och gick, kom och gick.

Ganska snart efter "måltiden" kröp jag och Eric ner i våra sovsäckar.

Jag hade två sovsäckar med mig, en innersäck och en yttersäck, men valde att enbart använda innersäcken och tog av mig alla kläder så att de skulle kunna torka i säcken.

Åt lite mer kex, drack lite vatten.

Somnade tillslut till forsens dånade, som låg ett stenkast från tälten. Fågelkvittret hade sedan länge dött ut.

Mitt i natten var jag tvungen att gå upp och lätta på trycket, först efter att jag legat och dragit på det ett bra tag.

Måndag 21 december 1998, Confluencia – 3 300 m (13)

Vaknade vid halvsju, låg kvar till halvnio innan jag till slut gick upp.

Gjorde nudlar till Eric och mig. För min del blev det också kex, några ostpinnar och två portioner broccoli soppa.

Efter frukost packade jag om min ryggsäck igen.

Planen var att stanna till tre – fyra på eftermiddagen och sedan fortsätta drygt en timma till det sista lägret innan Plaza de Mulas. Tanken var att vi skulle spara in lite på krafterna inför nästa etapp som skulle ta drygt åtta timmar.

Helena hade tagit reda på att det inte skulle finnas något vatten under den resterande vandringen, vilket gjorde att vi stannade en natt till för att gå hela vägen till Plaza de Mulas. Det innebar mer tid till aklimatisering, vilket aldrig är fel.

Jag lider av huvudvärk som kommer och går. Vet ej om det är syre eller vätskebrist.

Jag försöker äta och dricka så mycket som möjligt. Idag började jag att dricka vattnet från bäcken som rinner hela vägen från någon avlägsen topp långt, långt ner till någon avlägsen sjö eller kanske till och med Atlanten.

Mina lillfingrar var lite domnade i topparna, förmodligen från igår, då jag vandrade hela tiden utan några handskar. Jag har nu lärt mig att om det blåser som igår, behövs det minst en tunn handske.

Solen ligger på rejält och det finns ingen skugga någonstans, tältet är som en bastu. Alla böcker jag hade med mig skickade jag med mulorna, så jag har inget att fördriva tiden med förutom mitt munspel och min mungiga. Det tar dock på mina krafter att spela munspel på den höga höjden och mungigan blir tråkig efter ett tag.

Vår lilla grupp har splittrats i två läger. Vi äter inte samtidigt och den övriga tiden är de andra tre i Helenas tält. Jag är i mitt eller utomhus och stuvar om ryggsäcken.

Jag känner att många händelser innan jag kom till Syd Amerika har påverkat mig mycket mer än jag någonsin kunde ana.

Jag har blivit mycket lättare irriterad och mer aggressiv, det verkar som om jag reagerat precis så som mindre barn reagerar vid familjekriser. Blir mer våldsamma, etc...

Dock är aggressiviteten och irritationen knappt märkbar för andra än jag själv eftersom

jag är en ganska lugn person.

Det är bara det att jag är 25 och skall bli 26.... Kan detta vara en försenad "barnkris" som jag hållit tillbaka rejält sedan jag var liten?

Jag vet inte... Men det tror jag knappast.

Jag har massor av planer för nya äventyr, men varför? Kanske de är ett led i att försöka hitta mer likasinnade?

Jag kanske helt enkelt skall vara nöjd med de vänner jag redan har?

Efter att ha tackat nej till att äta middag tillsammans med Helena och kompani låg jag ett tag i mitt tält, gjorde ingenting. Tankarna som kretsade i mitt huvud var om jag skulle gå vidare ensam eller inte. För som det kändes just då, var jag ensam i vilket fall som helst. Efter min middag kom Eric och Helena tillbaka efter att ha haft ett enskilt samtal.

Helena samlade alla och började att prata om expeditionen, och ställde ett ultimatum!

- Ville jag fortsätta ensam eller i grupp?

Hon fortsatte vidare att prata om sådant som hon egentligen skulle ha prata om innan vi ens startade...

Allt från att hon hade erfarenheten, Eric hade den inte och lärde av henne, Petter hade erfarenheten och lyssnade, men att jag bara gick på som om jag redan visste allt. Hon sade vidare att vi hade fått ett erbjudande om att skicka med mer packning med en mula och att jag hittills tackat helt nej. Jag ville fortsätta med mina 33 kilo packning. Hon ansåg att jag gjorde en massa dumma fel som att ha med massor med onödiga saker som till exempel julpyntning till mitt tält!

Det lustiga var att även hon hade tänkt på att splittra expeditionen. Jag tror dock att det är en tanke som enbart har funnits i hennes huvud och att hon nu pratat med de andra för att få stöd.

Nå, vad blev mitt svar?

Jag har från tidigare erfarenheter kommit fram till att om man inte trivs med det man gör så sluta och hoppa av, gör något annat även om man förlorar pengar eller annat på det. Det personliga välbefinnandet är för viktigt. Jag trivdes inte som det var, men mitt dilemma var att jag gått ut med att jag skulle ut på en Internationell Expedition. Det kunde vara bra för framtiden att kunna visa att man lyckats att genomföra en Internationell Expedition.

Den enda person jag helt enkelt inte går ihop med var Helena, de andra tycker jag om. Jag tycker dock att de är lite mesiga i sitt sätt att hela tiden anpassa sig efter henne och hennes humör hela tiden. De springer omkring som små hundvalpar.

Mitt svar blev att jag givetvis ville fortsätta som grupp och för gruppens sammanhållning lät jag mulan vi fått erbjudande om, att ta så mycket av min packning som möjligt.

Jag vet att jag skulle ha klarat av att gå vidare med min packning, men jag måste erkänna att det fanns lite nervositet inför tanken att få lungödem, som norrmannen vi träffade i Puente del Inca hade fått!

Tisdag 22 december 1998, Confluencia – 3 300 m (14)

Vi gick alla upp klockan sex för att börja det som skulle bli en lång dag.

Jag hade en konstig dröm om att jag försökte gömma ett lik med hjälp av en vän. Jag hamnade i ett runt hotell som inte verkade ha några utgångar.

Vi fördelade om våra packningar och lastade av en stor ryggsäck på en mula och marscherade iväg alla fyra i samlad trupp, 07.55.

Vandringen som sådan gick genom ett ödsligt landskap i en dal som lika gärna kunnat vara på Mars.

Jag försökte ta en längre rast varje timma så att jag kunde lufta fötter och dricka vatten. De andras rastval var mindre planerat och mer som de kände.

Fram till Plaza de Mulas hade de inte luftat fötterna en enda gång sedan vi startade i söndags. Jag anser personligen att det är ett mycket stort misstag. De börjar dessutom att vandra med på tok för mycket kläder på, som de senare tar av sig när de redan blivit varma.

Det viktigaste redskap du har när du vandrar och klättrar är dina fötter. Mår inte de bra, kan det gå åt skogen med allt. När man kan lufta, byta sockor och så, skall man göra det!

Det irriterade mig att en som Helena, som säger sig leva på klättringen har så lite vet i huvudet när det gäller en så banal sak. För att låta allt vara så lugnt som möjligt under den resterande delen av expeditionen nämnde jag aldrig mina tankar om henne, vilket kanske var fel.

Petter och jag marscherade på ganska bra och allt kändes bra. Vi kom fram på sex timmar. Helena och Eric kom drygt en halvtimme timma senare.

Väl framme hade vi alla lite huvudvärk. Jag vet inte om det berodde på ansträngningen eller höjden. P.g.a. huvudvärken ökade jag dubblerade jag doseringen av vitamintabletter, ifall att det skulle hjälpa.

Det hade funnits vatten hela vägen från Confluencia till Plaza de Mulas och man började undrade vart hon fick sin information ifrån.

Eric's Discman som hade legat i en av väskorna vi lastade på mulorna nere vid bergsfoten var spårlöst försvunnen!

Jag upptäckte att det fanns många svenskar i Base Campen. Två andra svenska Hillebergtält med svenskar bredvid mitt, världen är bra liten...

För övrigt är det mycket med människor här, säkert ett hundratal.

Helena har tagit en aspirin och mår mycket bättre, hon säger att det är nödvändigt om man inte vill ha huvudvärk.

För att göra slut på det onda beslutar jag mig för att ta två aspirin (1000 mg) om dagen och se hur det verkar.

Onsdag 23 december 1998, Plaza de Mulas – 4 260 m (15)

Jag vaknade vid sex – sjutiden men låg kvar till nio då solen börjat värma och göra tältet olidligt varmt.

Under natten hade jag varit upp och urinerat en gång och sedan ytterligare en gång på morgonen.

Eric är helt fascinerad av de helt stjärnklara nätterna, något han inte sett ofta. Jag kan bara rycka på axlarna eftersom jag är ganska van vid det. Vad bortskämd man egentligen kan vara med en så naturlig upplevelse!

Jag vet inte om aspirinen verkat, men jag känner mig mycket bättre idag.

Framåt tiotiden gick Petter, Eric och jag till det hotell som finns ligger drygt 40 minuter

bort från själva Base Campen.

Solen gassar på och gör att det känns varmare än en het sandstrand på Kanarieöarna. Jag har lyckats att bränna mina örontoppar, handryggarna och underarmarna från vandringen igår.

Nu får jag gå omkring med tunna vita bomullshandskar från apoteket och en stor arabsjal på huvudet och ser ut som Michael Jackson.

Hotellet var fint och det hade nog gått åt många mulor eller helikopterfärder för att få upp allt virke. Ett rum kostade 360 – 440 SEK per natt och en dusch 80 SEK.

En satellit telefonkiosk fanns det också om man ville ringa.

Vi pratade med en del folk innan vi gick tillbaka.

Packade i ordning mat och utrustning för fem dagar på höghöjd och toppförsök som vi skall ha med oss upp imorgon till Nido Cóndores 5.200 m ö h.

Jag tror att jag kanske har en aning för mycket vikt i min packning, men det får visa sig. Jag har lätt huvudvärk idag.

Det visade sig att stegjärn var en nödvändighet. En kille hade dött för drygt en vecka sedan p.g.a. att han inte hade haft stegjärn. Han hade halkat på ett parti med fläckvis is. Helena hade sagt att det inte skulle komma att behövas. Ändock hade hon med sig till henne och Eric!!! Så nu började en jakt på att hyra ett par stegjärn, men dessvärre var alla stegjärn uthyrda i Campen. Jag var tvungen att gå en vända till hotellet igen!

De var uthyrda även där, så jag får försöka i morgon igen.

Jag tog två aspirin till middagen, ris med någon köttkonserv. Resterna sparade jag till frukost.

Imorgon blir det tusen höjdmeter...

Ibland får man höra lite musik från ett ställe som hyr ut mulor i närheten av våra tält. Jag tycker att det är skönt med lite musik, men det måste finnas andra som tycker att det är ett störande moment i naturen.

Jag märker att Helena inte uppskattar mig, men det berör mig inte så mycket. Jag skall upp till toppen, med eller utan henne.

Det känns skönt med alla svenskarna runt omkring, det blir lite mer hemma på det viset. Sedan har jag Hector, mexikanen och Gregg, amerikanen, jag träffade i Confluencia att prata med. Jag pratar mer med andra människor än med min egen grupp... Det känns lite fel, känns lite som om jag själv söker mig bort från min egen grupp, vilket är sant.

Jag mår mycket bättre av att kunna träffa människor som är mer lika mig.

Nåväl, morgondagen blir en stor dag och den skall bli kul!

Allt övrigt - OK.

God natt.

Torsdag 24 december 1998, Plaza de Mulas – 4 260 m (16)

Jag sov rätt så bra. Jag ville upp och urinera på morgonkvisten, men orkade inte gå upp. Jag har börjat att dricka mindre vatten på kvällen, enbart för att slippa gå upp och urinera mitt i natten. Detta har inneburit att jag har huvudvärk på morgonen, vilket inte är bra.

Inför vandringen vägde min ryggsäck 27 kilo.

Innan jag började vandringen 08.00 julpyntade jag mitt tält. Jag kom upp till Plaza

Canadá, 4.910 m ö h, klockan 10.00, till Campo Pendiente, 5.200 m ö h, klockan 11.30. Till Nido Cóndores, 5.380 m ö h, klockan 12.40.

Sista hundra höjdmetrarna gick mycket långsamt. Några steg och vila, några steg och vila.

Jag hade rejält med huvudvärk och fick vänta på de andra i drygt tre timmar, vilket knappast gjorde att jag mådde bättre.

Under tiden satte jag på mig varmare kläder och försökte att dricka och äta lite, det var inte lätt och jag fick inte i mig mycket. När Eric kom upp fick jag två aspirin av honom vilka hjälpte lite. Hela mitt huvud pulserade, jag kände mig trött, aptitlös och orkeslös. Klassiska exempel på höjdsjuka. Jag ville ner så fort som möjligt, men var tvungen att vänta på de andra för att kunna stuva i ordning den packning vi skulle lämna.

Det var rätt så smutsigt på denna camp: plastförpackningar, papper, juicepaket och annat skräp låg lite överallt och man undrade vad människorna tänkt med här uppe? När alla var uppe slog vi upp Helenas tält och packade ur saker från ryggsäckarna. Eric och jag lade allt i en säck och täckte över säcken med en hög av sten för att den inte skulle flyga bort med vinden.

Jag började sedan att vandra ner 15.20.

Jag var nere i Plaza de Mulas 16.40, efter att ha "skidat" med kängorna stora delar av vägen genom stengruset, det var mycket roligt men samtidigt farligt eftersom det var ganska lätt att ramla och stuka, bryta fötterna eller ben.

Att kalla Aconcagua för berg är ett misstag. Det måste vara det största grustaget på denna planet, 6.962 meter högt och bara grus och småsten överallt.

Väl nere mådde jag prima och nästan all huvudvärk var borta.

Jag omorganiserade min packning och lade julklappar, dalahästar på deras sovsäckar. Två svenskar som kommit till Plaza de Mulas under dagen, Magnus och Peter, snusade och fick snus i julklapp.

När Eric och de andra kom började vi göra julkväll och Helena gav oss ett julkort var. Vi åt gott och under måltiden kom två andra svenskar till mig som hade hört att det fanns en "Jultomte" som delade ut snus. Givetvis fick även de snus av mig. Jag själv snusar inte, utan hade haft med mig en massa dosor enbart för att göra andra människor glada genom att ge bort dem.

Jag sjöng ur ett svenskt sånghäfte för Eric, Helena och Petter.

Fredag 25 december 1998, Plaza de Mulas – 4 260 m (17)

Det blåste mycket under natten.

Hade lite huvudvärk på morgonen.

Jag läste klart "Tionde insikten" - en dålig bok.

Gjorde frukost, ris med mald köttkonserv.

Det uppstod en het diskussion mellan mig och Helena när jag igår berättade att jag hade med mig Diamox, en medicin mot höjdsjuka, och att jag funderat på att använda det.

Hon började dilla om att man kan utsätta sig själv och resten av expeditionen för större problem genom att använda Diamox. Att det "gömmar" symptom som lungödem och så. Detta gjorde mig lite fundersam eftersom jag kollat upp i Sverige:

Enligt Svenska FASS är Diamox till för grön starr och hjärnödem, som kan vara orsakat

av höjdsjuka.

Jag kollat med en vän som är läkare, i USA är Diamox godkänt som medicin mot höjdsjuka.

Nackdelen med det är att (mer än 1 på 100) kan drabbas av trötthet, aptitförlust och yrsel samt smakförändringar vid intag av kolsyrade drycker.

Mer sällsynta biverkningar är Illamående, feber, klåda (konstiga känselstörningar t.ex. pinnningar -stickningar) och depressioner.

Diamox minskar vätsketrycket i celler och därav lättar symptomen av AMS (Altitude Mountain Sickness) – huvudvärken går ner!

På morgonen läste jag lite mer om Diamox i några infoblad som jag lånat av Magnus.

Vad skulle jag göra ? Jag hade ju konstant huvudvärk, trots aspirin-tabletterna.

Erfarna klättrare jag talade med sade inget negativt om Diamox. Men Helena var hysterisk som vanligt...

Helena är verkligen oprofessionell. Hon själv äter aspirin och har en lätt huvudvärk, och vad beror det på???

Jo, vi har stigit för fort.

Generellt bör man inte stiga från havsnivå till mer än 2.000 m ö h första dagen och sedan stanna en, två dagar och sedan inte stiga mer än 500 – 1.000 m per dygn så länge man mår bra och om man har tid. Vi hade tiden, men i hennes iver att TA toppen planerade hon hellre för flera dygn nära toppen, till toppförsök (dåligt väder kan göra ett toppförsök omöjligt i veckor.)

Klockan 12.40 och 28° Celsius i tältet, inte så farligt med tanke på att det brukar vara 40° Celsius.

Idag har jag inte gjort mycket.

Vi stannar ytterligare en dag här och vilar vilket känns bra. Mitt huvud pendlar mellan värk och inte värk.

Är jag inte helt bra imorgon tror jag att jag tar Diamox. Jag har funderat mycket på det och jag blir inte klokare. Det verkar vara lite tabubelagt att nämna om man skulle ta det. Fick en rejäl lunch hos Petter och Helena.

Jag har pratat mycket med Magnus och Peter, svenskarna bredvid. Tittat i en spansk Playboy.

Jag tog en tur till hotellet igen där jag till slut fick mina stegjärn. I morgon tänker jag prova dem på ett område med is, inte så långt bort från tälten. Inne i matsalen hänger massor av flaggor från tidigare expeditioner, och det ser ut som om jag blir tvungen att donera min svenska flagga dit. Det finns ju ingen svensk flagga!!

Hittade en norsk flagga där följande text stod skriven:

- Jag hittade ingen svensk flagga, så denna får duga! Underskrivet av en svensk.

Jag började att läsa "Liftarens guide till galaxen" och det gjorde mig gott.

Till middag blev det hundmat (ris blandat med köttkonserv).

En människa blev nerburen från Nido Cóndores. Han hade brutit foten.

Medan jag var på hotellet hade en kille sprungit runt i lägret och frågat efter hjälp med att gå upp till Nido Cóndores och hjälpas åt att få ner killen. EN MÄNNISKA ställde upp och det var Magnus. Han skall ha en stor eloge för det!

Som tack blev Magnus och övriga människor som varit på Nido och hjälpts åt bjudna på en stor middag.

Jag är butter över att jag fortfarande har pannknack. Jag har träningsvärk i benen från gårdagen.

Lördag 26 december 1998, Plaza de Mulas – 4 260 m (18)

Jag sov inte mycket denna natt.

På morgonen efter att ha urinerat vid sju, sov jag till tio vilket var skönt.

Peter (Magnus polare) hade fått vatten i lungorna och det rosslade i luftrören när han andades ut.

Läkaren på campen tyckte att både Magnus och Peter skulle gå tillsammans till lägre höjd för att vänta ett dygn och se om det skulle bli bättre. Magnus skulle följa med ifall något skulle hända. Peter hade inga problem med tanken att gå ner själv. Skulle Magnus följa med och Peter inte bli bättre skulle Peter vara tvungen att avsluta klättringen och Magnus vara tvungen att gå tillbaka upp igen. Då skulle Magnus ha förbrukat en massa energi i onödan. Det var så de resonerade och tillslut gjorde de så att Peter gick ner ensam till Confluencia och Magnus stannade kvar.

Annars gjorde vi gemensam mat och därefter gick jag och Petter upp till Plaza Canadá, 4.910 m ö h, på en liten aklimatiseringstur. Det tog Petter en timma och fem minuter och mig en timma och fyrtio minuter.

Vi satt där ett par timmar och pratade med de svenskar som hade valt att slå första läger där efter Plaza de Mulas och bli mer aklimatiserade för högre höjder.

Under middagen blev Helena så pass sur att hon gick iväg och tjurade resten av dagen för att jag och Petter hade skämtat på skandinaviska.

Imorgon vandrar vi upp till Nido Cóndores!

Jag har fortfarande huvudvärk och jag tänker ta Diamox på Nido Cóndores om jag inte blir bättre, för så här kan det inte hålla på!

Träningsvärken i benen sitter fortfarande kvar.

Söndag 27 december 1998, Plaza de Mulas – 4 260 m (19)

Jag och Eric var ute ur tältet vid nio packade bara det nödvändigaste för att förflytta oss till Nido Cóndores. Jag kom iväg 10.30 och var framme 15.55 med en packning på drygt 30 kilo. Det tog 45 minuter längre tid än första gången upp, dock med 3 kilo mer packning. Vikt gör mycket på hög höjd.

Jag tog det lugnt och tog många raster. Pratade även en hel del med folk på vägen upp.

Det var mycket blåsigt och kallt. Väl uppe mårde jag mycket bättre än förra gången.

Eric hade dragit ifrån mig relativt tidigt och väntat i drygt en timma på att jag skulle komma upp.

Det var mycket blåsigt så vi hade en del problem med att få upp med tältet. Vi lagade nudlar och sedan hoppade jag snabbt ner i sovsäcken, med en rejäl huvudvärk som slagit till sedan jag kom upp. Jag tog min vanliga dos aspirin.

Vid sex - sjutiden på kvällen hojtade Eric till utanför tältet. Hector, som vi hela tiden var hack i häl på, skulle gå upp till någon som behövde hjälp att komma ner från högre höjder och han ville ha med sig Diamox i det fall att det skulle visa sig behövas.

Jag tog fram den öppnade burken och gav Hector 10 tabletter.

Själv tog jag senare under kvällen för första gången tre stycken tabletter.

Det blåste rejält och kupoltältet svängde från sida till sida, slog och hade sig. Det gick inte att sova.

Temperaturfunktionen på min klocka visade bara ett streck, vilket gjorde mig irriterad och efter mycket meck med klockan kom jag fram till att den inte visade mindre än -10° Celsius. Min Casio ProTrek har allt: höjdmätare, kompass, 5 alarm, tidtagningsur, barometer, temperaturmätare och en del andra specialfunktioner. Otroligt nog så visar den bara temperaturer i intervallet $+40^{\circ}$ och -10° Celcius! Vilket stort misstag, framför allt för mig just nu.

Jag var upp och urinerade två - tre gånger. Vilket CP-huvud jag är, som inte har tagit med mig en urinburk!!! Att hela tiden behöva springa ut i kylan och störa sömnen för en så pass enkel sak.

De gånger jag urinerade utanför tälten var jag också tvungen att omorganisera de snören som tältet var uppspant med på grund av att vinden var så pass stark att den flyttade det mesta som fanns i sin väg.

Jag var dock inte den enda som var tvungen att justera tält, jag såg alltid någon annan som också var ute för att justera deras tält. Det var utan tvekan stormbyar som svepte över oss.

Framåt morgonen blev det lite lugnare, varmare och man kunde äntligen sova en djupare blund. Dock så blåste det så pass att tältet fortfarande åkte från sida till sida och på sitt eget lilla sätt förde boxningsmatcher med mig i sina kraftiga svängningar.

Jag undrade också varför jag inte tagit med mig några sömntabletter med upp till Nido.

Måndag 28 december 1998, Nido Cóndores – 5 380 m (20)

Det började bli ett litet helvete.

Jag tog två Diamox på morgonen och tänkte ta två framåt kvällskvisten.

Där tältstängerna (som går genomlöpande i tälten i ett kryss) skulle ha stoppats av en kraftigt förstärkt väv i ena ändan hade det gått håll rakt igenom på ena sidan.

Det var tur att tältet hade stått sig genom natten, för så fort jag rörde vid ändarna sjönk tältet ihop och lade sig platt på marken.

Eric skulle gå och fylla på vatten ur en liten vattenpöl som inte många visste om. De andra var tvungna att smälta den snö som fanns närheten. Vi hade gärna delat med oss och berättat för alla om källan, men risken hade funnits att den då tagit slut. Jag gick till de svenskar som hade ett läger cirka 100 meter från oss, för att där försöka låna silvertejp och laga mitt tält provisoriskt.

Precis när jag skulle gå iväg stötte jag på en kanadensiska jag träffat under vandringen upp till Nido. Hon hade fått bärhjälp upp till Plaza Canadá 4.910 m ö h med hennes tält för spara på de krafter hon inte hade. När hon väl kom upp till Canadá fanns varken killen som hjälpt henne eller hennes tält där och hon hade haft turen att få sova hos någon, så nu var hon på jakt efter hennes tält!

När jag kom tillbaka en timma senare fick jag veta att Eric aldrig gått och fyllt vatten. Han hade inte velat gå ensam utan stegjärn över den snöbelagda delen på väg till vattnet, eftersom den idag var väldigt hal. Vi gick tillsammans med tomma flaskor och våra vandringsstavar.

Därefter försökte vi göra nudlar i mitt spritkök som aldrig ville bli varmt. Så det blev

hårda nudlar i ljummet vatten och det hade aldrig gått att smälta någon snö i spritköket på denna höjd.

Diskade snabbt och gick in i tältet.

Helena vill gå upp till Refugio Berlin, 5.780 m ö h, imorgon och sova där en natt innan vi gör vårt första toppförsök.

Själv tycker jag att det är idiotiskt. Dels för att det verkligen tar på krafterna att vara på hög höjd. Dels för att vi nästan bara ätit ett mål nudlar om dagen, lite kex och choklad. Jag själv känner att mina krafter verkligen sipprar iväg för varje dag som går här uppe. Dessutom skulle jag aldrig tälta på högre höjd med tältet i den kondition som det är i nu. Det finns dessutom ingen professionell klättrare som går upp och sover på högre höjd om han/hon kan undvika det.

Hector och Gregg skall göra ett toppförsök tidigt imorgonbitti om vädret tillåter, något som skulle ta dem mellan nio och elva timmar.

Själv har jag börjat att planera att gå själv hela vägen från Nido om vädret är bra i övermorgon.

Har inte borstat tänderna på två dagar.

Jag pratade med Magnus som hade tagit en aklimatiseringstur upp till oss på Nido.

I övrigt hände inte så mycket.

Tog 1000 mg Diamox.

Tisdag 29 december 1998, Nido Cóndores – 5 380 m (21)

Det blåste väsentligt mindre under natten och det gick faktiskt att sova.

Jag vaknade med en rejäl huvudvärk och tog 1000 mg aspirin.

Hector och Gregg stack iväg någon gång runt fem på morgonen.

Jag berättade för Eric att jag imorgon gör ett toppförsök, med eller utan dem. Eric tycker att jag borde berätta det för Helena, men jag ville vänta och se vad som hände först.

När Hector kom tillbaka vid sextiden på kvällen var Helena snabbt där för att höra sig för om vädret, stigarna och ändrar sig klokt nog och vill gå direkt mot toppen imorgonbitti om vädret är OK.

Passar mig utmärkt och jag behövde inte säga något om de planer jag hade haft.

En grupp om fyra svenskar gick ner till Plaza Mulas idag. Deras "elektronikapparat" sa att det var dåligt väder på gång. Den egentliga anledningen var egentligen att två mätte väldigt dåligt.

Urinerar, gör jag ofta, men bajsandet har det inte varit mycket av. När man dessutom sätter sig bakom en stenbumling är det bara några få "harpluttar" som landar på marken. Jag mår lite bättre de gånger jag tar en promenad för att fylla vatten eller för att gå på toaletten, men det tar otroligt mycket på krafterna så fort man rör på sig. Tunga andetag och hjärtpumpen är i högsta växel.

En nudelsoppa idag på Helenas kök som faktiskt får vattnet att koka, jag måste ha glömt att justera mitt eget kök för höjdförhållandena eller något liknande.

Nudlar, choklad har jag tröttnat på, liksom stöjiga Argentinare som flabbar utanför tältet dag som natt.

Hoppas verkligen att vädret är bra imorgonbitti.

Det tar på krafterna att ligga här på 5.380 m ö h.

Min provisoriska lagning av tältet har gått sönder igen och var jag var tvungen att vandra upp och låna mer silvertejp.

På kvällen tog jag 500 mg Diamox. Jag vet ej om den har någon verkan. Man skall egentligen börja ta Diamox innan man utsätter sig för hög höjd och det kan vara en anledning till att jag fortfarande har lite huvudvärk.

Sover, läser, pratar lite, äter lite, urinerar. Hur kunde jag bara glömma att ta med en urinburk!!! Det verkligen irriterar mig. Och att jag inte fick med mig sömntabletterna från Plaza de Mulas!!!

Inför morgondagen har jag packat: Wasasandwich, choklad, kex, en liter Absolut Vodka, tandkräm, extra kläder, stegjärn, två liter vatten och lite extra kläder för en eventuell nödbivakering.

Jag satte klockan på ringning 04.02, 04.04, 04.06 och 04.08.

Jag börjar ledsna lite på det här...

Det händer ingenting, No Action - No Satisfaction!

Onsdag 30 december 1998, Nido Cóndores – 5 380 m (22)

Jag och Eric började att göra oss i ordning vid 04.30 och väl ute ur tältet, "parkerade" vi tältet (drog ur tältstängerna, lade ner tältet och lade lite sten på), var marschfärdiga 05.10.

Som vanligt hade Helena gått i förväg tillsammans med Petter, makes me so fucking ANGRY...

Min rygsäck som jag försökt göra så lätt som möjligt vägde drygt tio till femton kilo.

Jag och Eric hann ifatt dem, tack vare att vi alla hade pannlampor. När vi kommer ikapp hade Helena inte hittat början på stigen!!!!!!

Det förklarar varför hon hade så bråttom att gå iväg.

Här har vi alltså en kvinna som utger för att vara professionell klättrare och expeditionsledare, men har inte rekognocerat efter början på stigen i dagsljus så att vi skulle hitta den i mörkret. Helt fucking otroligt...

Vi irrade omkring i ytterligare tjugo minuter, tills några andra gick förbi, som också skulle göra ett toppförsök och visste vad de höll på med! Vi kopplade på och följde efter dem. Jag var lite sur på mig själv för att jag inte själv hade gjort någon rekognoscering, men jag var övertygad att Helena som varit här TVÅ gånger tidigare skulle ha tillräckligt med hjärnceller för att hitta stigen.

Vi kunde inte börja själva vandrigen förrän 05.30.

Tre olika grupper och alla med pannlampor, såg ganska coolt ut!

Det var i stort sett stiltje och stjärnklart, och det kunde knappast varit en bättre morgon att börja på.

Efter drygt två timmar kunde jag ta av mig min pannlampa och då hade jag kommit till Refugio Berlin, 5.780 m ö h.

Jag hade halkat efter väldigt snabbt, men det var inte lika irriterande att gå ensam nu. Det här var toppförsöket och det är då en grupp blir till individer, där var och en måste kämpa ensam för att klara av sitt mål. Visst, har man tillräckligt med krafter att ge en hjälpande hand skall man göra det. För min del var jag svag. Total tunga steg och sedan var jag tvungen att stanna till och ta en paus i några minuter och så höll det på

hela tiden. De andra gick raskt, men jag hade hela tiden någon i sikte framför mig, så jag visste att jag var på rätt väg.

Uppe vid den sista möjliga tältplatsen, Independencia 6.400 m ö h, tog jag på mig stegjärnen och nu var det "bara" 562 höjdmeter kvar. Det kändes som om det aldrig skulle ta slut. Bara gå, gå och gå.

Jag kände mig mycket svag och orkade inte ens besvära mig med att plocka upp kameran ur fickan för att ta bilder. Målet var toppen, och om en så liten sak som att använda trettio sekunder med att böka fram kameran skulle kunna vara orsaken till ett misslyckande, fick det vara. Jag gick på som en robot. All "mat" jag hade med mig bojkottade jag. När det är ungefär 400 höjdmeter kvar kunde man äntligen se två - tre toppar som kunde vara TOPPEN. Äntligen fanns ett visuellt mål!

Jag vandrade förbi Eric som mådde mycket sämre än jag och han hade tankar på att vända tillbaka!!!

Jag sa att det var starkt att komma så långt som han hade gjort och att det inte var någon skam att vända, om han nu skulle göra det. Jag tyckte dock att han skulle fortsätta, nu när han var så nära toppen. Sedan ville jag inte slösa någon mer energi på Eric. Man skall aldrig pressa någon som känner sig illamående och svag alltför mycket på hög höjd, för det kan innebära livsfara för personen i fråga.

Han hälsade att Helena hade satt en deadline till 17.00, hade man inte nått toppen till dess skulle man vända tillbaka!!! Oavsett hur nära toppen man var - order från Helena. AAAAAHH!

Hon är ju helt dum i huvudet.

Väl uppe på ett toppförsök är det varje man för sig. Skulle klockan vara 18.00 och jag skulle ha en timma kvar till toppen skulle jag förmodligen fortsätta, även fast jag skulle veta att solen strax skulle gå ner (den brukade gå ner vid åtta – nio) och att riskerna då skulle öka ganska mycket. Det är ändå det, en del av klättringen på sin yttersta spets för mig handlar om – riskerna!

Det hade dock varit en annan femma om vi kommit överrens om en deadline innan toppförsöket började.

Att kunna testa sina gränser. Att få känna adrenalinet spruta runt i kroppen som om hjärtats pump bytts ut mot en högtrycks spruta. Dock får jag mycket sällan den känslan eftersom jag har en mycket hög adrenalintröskel.

Att lyckas med de mål man sätter upp.

En parentes, denna "klättring" innebär faktiskt bara vandring från början till slut, den rutt vi valt. Det finns andra rutter att ta sig till toppen som även innehåller klättring. Men det är inte alltid det är möjligt att ta de rutterna p.g.a. av dåligt väder och otillgänglighet.

Drygt 300 höjdmeter från toppen hamnade jag bakom en grupp om fyra personer och vi turades om att ta täten.

100 till 200 höjdmeter från toppen träffade jag Petter och Helena som var på väg ner från toppen.

Jag gratulerade.

Petter kände sig snurrig i huvudet och det kanske berodde på att han, förutom sin egen packning även burit Helenas packning upp och nu ner!

Helena gjorde verkligen allt för att inte misslyckas, men att inte ens bära sin egen packning!!! Hur kan man då över huvudtaget utge sig för att vara professionell

klättrare??? Jag fick senare höra att när hon var på Mt. McKinley hade hon till och med låtit den lokala klättringsguiden bära hennes Brasilianska flagga upp till toppen!!!!!!

Pratar vi Wannabe, eller?

Helena repeterade vad Eric hade sagt om deadline och jag lyssnade svagt intresserad, jag hade redan mitt mål, toppen – oavsett tid!

Stegen hade sakta men säkert blivit allt tyngre, kortare, färre och pauserna fler. Två - tre steg och vila, två - tre steg och vila. Det tog minst tio minuter att förflytta sig 50 meter!

Närmare och Närmare...

Med bara tio höjdmeter kvar till toppen, kunde jag se hur två från en annan grupp stå och skrika och jubla från toppen. Det tog kanske tio minuter för mig att klättra de sista tio höjdmetrarna, som på havsnivå skulle tagit mindre än tio sekunder.

Steg för steg, sakta men säkert...

Tjohoo, tjohoo, TJOHOOOOOO!

Klockan 15.48 och jag är UPPE!!!!!! 6.962 meter över havet.

Jag hade turen att ha molnfritt så jag plockade snabbt upp Absolut Vodkan och Svenska Flaggan och frågade en kille från den andra gruppen att ta kort.

Till min stora förvåning fick jag efter ett tag syn på Eric som har vandrat vidare och som nådde toppen en halvtimme senare, nästan helt utslagen.

Vi plåtade lite, skrattade och mådde bra. Så bra man kunde må med tanke på omständigheterna.

16.20 började vi alla som var på toppen återfärden, som kom att bli jobbig.

Jag "hoppade" före och kom till Independencia två timmar senare, där jag tog av mig stegjärnen. En brasilianare från andra gruppen hann ikapp mig och vi slog följe resten av vägen till Nido. Det var trevligt och gjorde att saker och ting blev roligt och gick lättare (detta var faktiskt första gången under denna expedition som jag verkligen hade sällskap under vandringen!)

Vi kom till Berlin 19.00, där jag träffade det stora gänget svenskar (svenskar överallt).

Jag stannade till och pratade med dem ett bra tag.

De gratulerade och sade att Petter och Helena sett bra mycket mer trötta ut än jag. Jag såg till och med pigg och fräsch ut och att alla de andra som kommit ner från toppen inte varit så pratglada.

Well, förutom vätske och energibristen kände jag mig rätt så bra.

Jag hade ju all anledning till att vara pigg, fräsch och utåtriktad. Jag hade ju klarat mitt mål, Toppen, Cumbre Norte!!!

Brasilianaren och jag kom till Nido 20.00 (femton timmar från det att jag börjat) och jag avgav ett glädje tjut.

Fem minuter senare tittade Petter ut och gratulerade. Jag meddelade att även Eric klarade toppen och att han var på väg ner. Han kom tillbaka runt 22-23.

Jag hade bekymmer med att bestämma mig för om jag skulle hämta vatten och laga nudlar eller ej.

Jag beslöt dumt nog (beroende på att jag endast hade ett nudelpaket kvar) att äta det till frukost. Jag ville inte heller börja laga mat om Eric skulle dyka upp strax därefter, då ville jag hellre vänta tills han kom ner så kunde vi äta tillsammans.

Jag hoppade ner i sovsäcken, och för att släcka torrhet i mun och svalg sög jag på Fludent och Bafucin tabletter.

Under natten hade jag många djupa rosliga hostattacker, så pass att det brände långt ner i halsen.

Jag hörde dock samma läten från många av de andra tälten också, vilket gjorde mig mindre orolig.

Torsdag 31 december 1998, Nido Cóndores – 5 380 m (23)

Vaknade halvtvå och sedan vid sex, hade svårt att sova.

Skrev dagbok från igår. Gick till slut upp och hämtade vatten. Skönt, äntligen vatten på många många timmar...

Lagade nudlar, packade i ordning och väntade på att Eric skulle vakna till liv, så att vi skulle kunna packa ner tältet.

Helena gick givetvis i förväg med Petter.

Eric och jag kom iväg vid 10.30, men på nervägen skildes vi åt. Min packning var rätt så tung...

Det fanns oerhört många asiater som tältade i Base Camp och sedan försöker att nå toppen. Många klarar det inte, som den korean jag träffade drygt 150 höjdmeter från toppen. Han orkade inte en meter till och vände tillbaka för att gör ett nytt försök dagen efter!

Många har hela familjen med sig. Asiater verkar vara väldigt flitiga på alla sätt och vis. På vägen ner träffade jag en trevlig korean som bjöd på torkad frukt som smakade oerhört bra och gjorde underverk för min kropp och själ som inte ätit något annat än tråkig nudelsoppa, äcklig choklad och kex de senaste fem dagarna.

Vid 13.30 var jag nere och vägde min packning som vägde 40 kilo!!!!

Packa upp igen, fixa lite.

Tog ett "nyårs/toppbad" tillsammans med Petter i den lilla sjön som fanns vid Base Campen. Vattnet var nollgradigt och det gick ganska fort att tvätta sig, det var för övrigt första gången på nästan två veckor som jag tvättat mig och bytt något klädesplagg, i det här fallet kalsongerna!!

Det var mycket skönt och uppfriskande och det värmdes skönt att kunna stå och soltorka ett tag innan man var fullt påklädd igen.

Därefter började det att hagla.

Magnus berättade att Peter inte hade blivit bättre utan varit tvungen att avbryta klättringen.

Jag bjöd Magnus på lunch i ett av mat tälten som låg bredvid Guardaparque, Park vakternas stuga.

Vi tog sedan en vandring till Hotellet för att sätta upp min flagga.

Efter drygt en timma hade jag fått till en text och ett bra ställer att hänga upp den på.

Träffade Eric, Petter och Helena på hotellet. Jag köpte en hamburgare och lite senare gick jag och Magnus tillbaka till tältcampen för att börja nyårsfirandet.

Vi började festandet i Magnus tält med en Whisky och min Absolut Vodkafaska och pratade tills klockan var tio i tolv innan vi gick ut för det kollektiva firandet.

Det var mycket trevlig att sitta och småprata om allt och inget och jag lyckades bli rätt så

berusad.

Vi tog kort i tältet som var bäckmörkt och hade urkul åt blixterna från kamerorna som fick ögonen att hallucinera, något att rekommendera.

Borta vid mattälten där alla människor samlats bjöd jag på Vodka och svenskt snus och skrek Happy New Year i två timmar.

Skrek och tjoade.

Vi hade skrikparty med camperna på bergskammarna som skrek tillbaka.

När jag kom tillbaka till mitt tält vid tvåtiden fanns ingen Eric, Petter eller Helena där.

Men vem orkade bry sig så pass sent på natten?

Jag mådde inte så bra av all alkohol och hade dessutom fått i mig en snusprilla som smulats sönder i min mun och hoppat ner i magen. Så innan jag lade mig ner, lutade jag mig ut genom tältöppningen och spydde, tog ett kort på mig själv i det gräsliga tillstånd jag befann mig i och somnade.

Fredag 1 januari 1999, Plaza de Mulas 4 260 m (24)

Jag vaknade vid sjutiden med en given huvudvärk.

Ingen Eric, Petter eller Helena. Inte så mycket att göra åt saken och ingen större förlust. Det hade varit ett tungt nyårsfirande.

Eric, Petter eller Helena dök upp vid åttatiden, de hade stannat resten av gårdagen på hotellet och sedan sovit där.

Vi packade ihop alla våra saker och gav den mat vi hade kvar till Magnus.

Eric, Petter och Helena lastade av exakt all packning till mulorna.

Jag tog dock min lilla ryggsäck med vatten, solkräm, kex och lite andra småsaker i.

Som vanligt gick Helena och Petter iväg tidigare, Eric sprang ganska snart ikapp dem.

Ingen frukost och skyn var som vanligt molnfri. Den vita solblocken gjorde sitt på min näsa och lite runtom. Min vanliga solkräm var stenhård och gick inte att använda.

Sakta gick det framåt. Jag var bara så oerhört hungrig.

Gå långt, långt... Det är ganska sjukt egentligen att man bara kan gå och gå. Avståndet har ingen betydelse. Det enda man tänker på är hur många timmar det är till nästa mål.

Det säger egentligen lite mer än avståndsangivelser.

Jag började att gå 10.30 och det var nu bara att gå och tänka. Bara veta att det skulle ta slut någon gång, men inte när...

Med ryggsäcken på ryggen, vandringsstav i ena och en tvåliters flaska i andra.

I början av vandringen hade jag allehanda otroliga tankar och idéer och jag önskade då att jag kunde ha skrivit ner dem, för ett par timmar senare var de som bortblåsta. Kanske trodde kroppen att det snart var slut och slog på en otrolig brainstorm, eller så kanske jag bara inbillade mig att tankarna var så bra som jag trodde?

På vägen träffade jag Hector igen som stressade på för att hinna med en buss till

Puente del Inca. Jag sade att om han missade bussen så fick han plats i den minibuss vi hyrt.

Jag gick i hans takt i tio – tjugo minuter och sedan drog jag av på tempot.

En halvtimme senare träffade jag Hector, Eric, Petter och Helena som rastade i skuggan av en stor sten. Jag sade till dem att jag lovat Hector skjuts. Jag gjorde det på ett sådant sätt att det inte fanns något utrymme till diskussion. Jag ville sätta Helena på plats och

Hector skulle med om han ville!

De fortsatte och jag vilade ut.

Sedan vandringen tillbaka från övre campen, Nido Cóndores, hade jag börjat att snyta slamsor med blod.

När jag skulle ta mig över floden vid Confluencia hittade jag inte bro övergången. Jag var för lat för att leta. Istället spenderade jag trettio minuter på att ta mig upp på en jättestor sten och sedan ta ett jättestort hopp över den drygt sju meter breda floden. Jag kom fram till "parköppningen" vid 16.30, och då hade de väntat på mig i drygt en timma!

De såg allmänt sura ut och ville skynda på.

Jag ville absolut ha en Schnitzelburgare från samma ställe vi köpte dem från förra gången.

Där stötte vi på en kille som hette Mike, som också hade varit och klättrat och som letade efter skjuts till Mendoza, och det gick ju alldeles utmärkt att följa med oss. Han var väldigt artig och frågade om det var något säte som var upptaget. Helena svarade att det gick bra att sitta var som helst. Jag var dock snabb med att replikera att han kunde sitta var som helst men inte längst bak, för där skulle jag sitta.

Helena blev helt CP, och undrade vad jag höll på med. Skulle jag ha hela baksätet för mig själv eller vad var det frågan om???

Det bästa sättet att tala med någon som är upprörd och skriker halvt hysteriskt är att hålla sig så lugn som möjligt, såsom nu. Hon ville inte ens höra på mig, utan tyckte att jag skulle hålla tyst.

Givetvis hade jag inte tänkt och ockupera hela baksätet. Jag hade räknat ut att det skulle bli exakt en plats över längst bak när allt bagage hade lastats in, och där ville jag sitta.

Så enkelt var det!

Under det senaste dygnet hade jag börjat få ont i ansiktet, kanske p.g.a. att jag inte kunnat stryka på solkräm ordentligt på grund av all skäggväxt som vuxit ut under de knappa två veckorna som passerat.

Väl på hotellet gick Eric, Petter och Helena ut för att äta. Jag tog ett bad och jag har aldrig sett ett så skitigt badvatten efter mig själv i mitt liv tidigare. Jag rakade mig och upptäckte att jag bränt mig så pass att huden hårdnat utmed övre käkbenen på båda sidorna.

Snyter fortfarande blod.

Gick sedan iväg för att äta.

Jag somnade vid tvåtiden.

Lördag 2 januari 1999, Mendoza – 756 m (25)

Jag vaknade vid niotiden efter en skön natt i en säng, som omväxling.

Eric, Petter och Helena försvann snabbt ner till frukostbordet och strax därefter iväg till en resebyrå för att ändra deras hemresa.

Jag var nere och åt frukost vid tio, gick sedan till Internetstället, åt mat och surfade för 150 SEK.

När jag var tillbaka till hotellet vid tretiden hade alla tre åkt!!!

Faktum var att jag tyckte att det var mycket skönt att slippa dem alla, även fast Eric och Petter är helt justa och att jag gärna skulle ha med dem på nya äventyr.

Jag vilade ett tag på hotellet innan även jag gick iväg för att boka om min utresa.

Aerolinas Argentina hade givetvis hunnit att stänga. Så jag gick iväg till vandrarhemmet Campo Base där Peter bodde. Gick därefter till McDonalds och åt, köpte tolv liter vatten och gick tillbaka hotellet.

Försökte att jaga rätt på något flygkontor som hade öppet som kunde ändra min biljett, men det visade sig vara omöjligt.

Ringde min mor och berättade att jag var välbehållen.

Jag hade det jobbigt med brännsåren i ansiktet.

När jag vägde mig stannade vikten på 79-80 kilo och det innebar att jag bara gått ner drygt tre till fyra kilo. Kanske inte så mycket, men jag såg mycket mindre ut - speciellt armarna.

Det hade varit en chock att ta av sig helt naken och titta sig själv i spegeln efter att ha haft kläder på sig konstant i två veckor.

Det verkade som om kroppen tagit reservkraft från de muskler som använts minst.

Smart kropp måste jag säga!

Tre till fyra kilo överkropp är rätt så mycket...

Vid tiotiden knackade Peter på och tyckte att jag skulle hänga på till den BQ de hade på vandrarhemmet för 40 SEK.

Jag följde givetvis med och på vägen köpte vi vin och öl.

De serverade, sallad, bröd, grillad kyckling och andra grillade godbitar.

Några ouppfostrade franska jävlar satt bredvid mig och helt plötsligt tog ena killan min vattenflaska som stod på bordet. Jag kollade på killen och sade att det var min vattenflaska. -Oj då, fick jag som svar från idioten och så ställde han tillbaka vattenflaskan. Fem minuter senare då jag korkat upp mitt vin var han på vinflaskan också. Utan att fråga, sträckte han sig efter vinet. Jag sade till miffot igen, och allt han svarade var: -ahaa.

Ingen ursäkt, ingenting. Vilken jävla nolla!

Det är en sak om man frågar, då kan man få. Men om man bara tar, då är man helt urflippad!

Jag satt kvar till tvåtiden och vandrade sedan tillbaka till mitt hotell.

Söndag 3 januari 1999, Mendoza – 756 m (26)

Sovmorgon till tio och sedan åkte jag och Peter till Palmeras, ett utomhus shoppingcenter! Hur kan man ha ett utomhus shoppingcenter i ett så varmt land som detta? Vi gick på bio och såg "Meet Joe Black". En bra film. Åt mat, spelade lite dataspel.

Tillbaka på hotellet satte jag mig och skrev e-post. När jag sedan skulle skicka iväg dem kostade det mig drygt 130 SEK.

Såg First Blood på TV.

Det visar bara våldsfilmerna på TV här, helt otroligt.

Måndag 4 januari 1999, Mendoza – 756 m (27)

Vaknade vid åttatiden, trött som satan. Ansiktet hade blivit bättre. Har snytit blod sedan jag kom ner från Nido. Ibland kommer det riktigt stora sjok. Vet inte varför, men det försvinner väl med tiden.

Åt frukost och gick sedan till Aerolinas Argentina för att ändra utresedatum från Buenos Aires.

Jag vet inte hur, men den var ändrad och bekräftad till den 5 januari, 1400.

Passade mig helt perfekt. Jag vet inte vem som ordnat detta. Men, vem bryr sig egentligen. Allt är ju som det skall.

Jag fick aldrig veta hur det kunde förhålla sig så att den var ÄNDRAD och BEKRÄFTAD!!!

Gick snabbt och ordnade en bussbiljett till Buenos Aires som kostade 440 SEK. Gick och skaffade en ny överskådlig karta över Aconcagua eftersom den jag hade var helt söndertrasad.

Gick till Internetstället för att äta och surfa e-post. Jag har aldrig varit med om maken till så dålig Internetförbindelse. Den sämsta i världen måste vara i Argentina, speciellt eftersom man delar på ett modem för fem till tio maskiner. Suck!!!

E-posten som jag skickat igår hade inte gått igenom servern här i Argentina och de pengar jag betalt igår var som bortkastade!

Tillbaka till hotellet och slappa.

Packat hade jag gjort på morgonen.

Tog taxi till stationen. Satte mig ner och köpte fyra kalla små sandwichar med ost och skinka.

Tog en promenad en trappa upp till ett ställe som hade varm mat.

Beställde en varm macka som lät smaskens. Kom på att klockan var 17.40 och att bussen snart skulle gå.

Jag bad dem att snabba på och försökte själv ta det lugnt (Liftarens Guide till Galaxen, Ta det lugnt!) Till slut, 17.55 fick jag en papperslåda i samma storlek som två Gula Sidor kataloger från Stockholm och jag funderade på varför de hade en så stor låda för en liten macka, de hade ju kunna tagit en låda som var fyra gånger så liten! Jag försökte att hålla lådan så upprätt som möjligt tillsammans med storleken av två 90 liters säckar och en 40 liters säck.

Jag kom ner till bussen 1800 och fick bagaget inburet och får då höra av killen som bär in bagage:

- Now money!

Jag hoppade till över killens sätt, och gav honom därför 20 centavos, vilket motsvarar 1.60 SEK.

Han blev rätt så tyst!

Jag hade fått den sista platsen på bussen och det var längst bak på övervåningen.

Satte mig ner och tog upp boxen och fann till min förvåning att jag för 50 SEK fått den största Dagobertmacka jag någonsin sett i hela mitt liv!!! Woooow...

Det hade jag aldrig väntat mig. Synd att jag inte fick säga tack till kockarna...

Den var delad i två gigantiska mackor och jag hade problem att vara kladdfri med brödet, biffen, baconet, tomaterna, salladen, majonnäsen, senapen och allt annat som

var instucket mellan brödsnivorna. Jag åt en av halvorna och sparade den andra till frukost.

Läste och väntade på att de skulle sätta igång videon. Det blev en Bondrulle och en annan rulle som skulle varit bra om högtalarna fungerat som de skulle. Istället blev det stumfilm!

Klimatanläggningen verkade inte heller fungera. Den väsnades oerhört och det var kallt hela tiden. Detta var verkligheten och på TV-reklamen påstod de att Sendas var bussen in på 2000 -talet!

Jag somnade till titt som tätt. Fick lite mat, vin, och mer vin...

Tisdag 5 januari 1999, Buenos Aires – 0 m (28)

Väl på stationen i Buenos Aires hittade jag en taxi och vi kom fram till 280 SEK. Efter ett tag frågade taxichauffören om vi skall ta motorvägen eller inte, varför inte sade jag.

Det visade sig att jag då fick betala för vägtullarna. CP-gubbe.

Skulle checka in.

Jag gick till incheckningsdisken och blev hänvisad till incheckningsdisken på andra sidan – gick dit. Blev hänvisad tillbaka – gick tillbaka. Blev hänvisad tillbaka till andra sidan igen! – gick dit. Det visade sig att jag nu var vid rätt incheckningsdisk, men de upptäckte att jag inte betalt flygskatt och jag blev tvungen att gå igenom halva flygplatsen för att kunna betala flygskatten. När jag kom dit tog de inte kreditkort och jag fick traska iväg till en bankomat som låg längst bort. Tillbaka i luckan för att betala flygskatten, tillbaka till första incheckningsstället där jag lyckades fuska med vikten genom att hjälpa vågen att inte visa så mycket vikt...

När jag sedan skulle gå igenom tullen blir jag inte insläppt för att dagens datum inte står på min flygbiljett. Jag blev tvungen att gå till Salesdisken. Suck, fram och tillbaka...

Jag var inte särskilt glad efter alla dessa turer, men jag kom till slut in och hittade en VIP – lounge för Amex kortinnehavare där dricka och tilltugg var gratis. Jag roade mig med att prova det mesta de hade i baren. Kul att man kunde ha lite tur efter allt besvär!

Gick senare in i en parfymbutik och provade lite olika parfym.

In i planet och en lång resa till Caracas.

Väl i Caracas tog jag en taxi till ett hotell jag hittade i South American Handbook.

Det kostade 240 SEK per dygn och var ett riktigt kackerlackshotell.

Fullt med kackerlackor överallt!

Somnade.

Fyra dagar senare var jag på en av mina båtar i Västindien.

Slutord

Denna berättelse är skriven direkt från mina dagboksanteckningar. Därav finns det en hel del korta meningar som egentligen inte säger något. Jag skulle kunna ta bort massor med sådana meningar och förmodligen få en mer kompakt och intressantare berättelse. Jag har valt att inte göra så. Det skulle kännas mindre personligt och mer som en fiktiv berättelse. Kanske om jag in framtiden skriver en bok om allt jag gjort kommer jag att skära ner på "onödigheter".

Tack till Eric Schaechter, Ole - Petter Bjertnes, Helena Artmann (mina

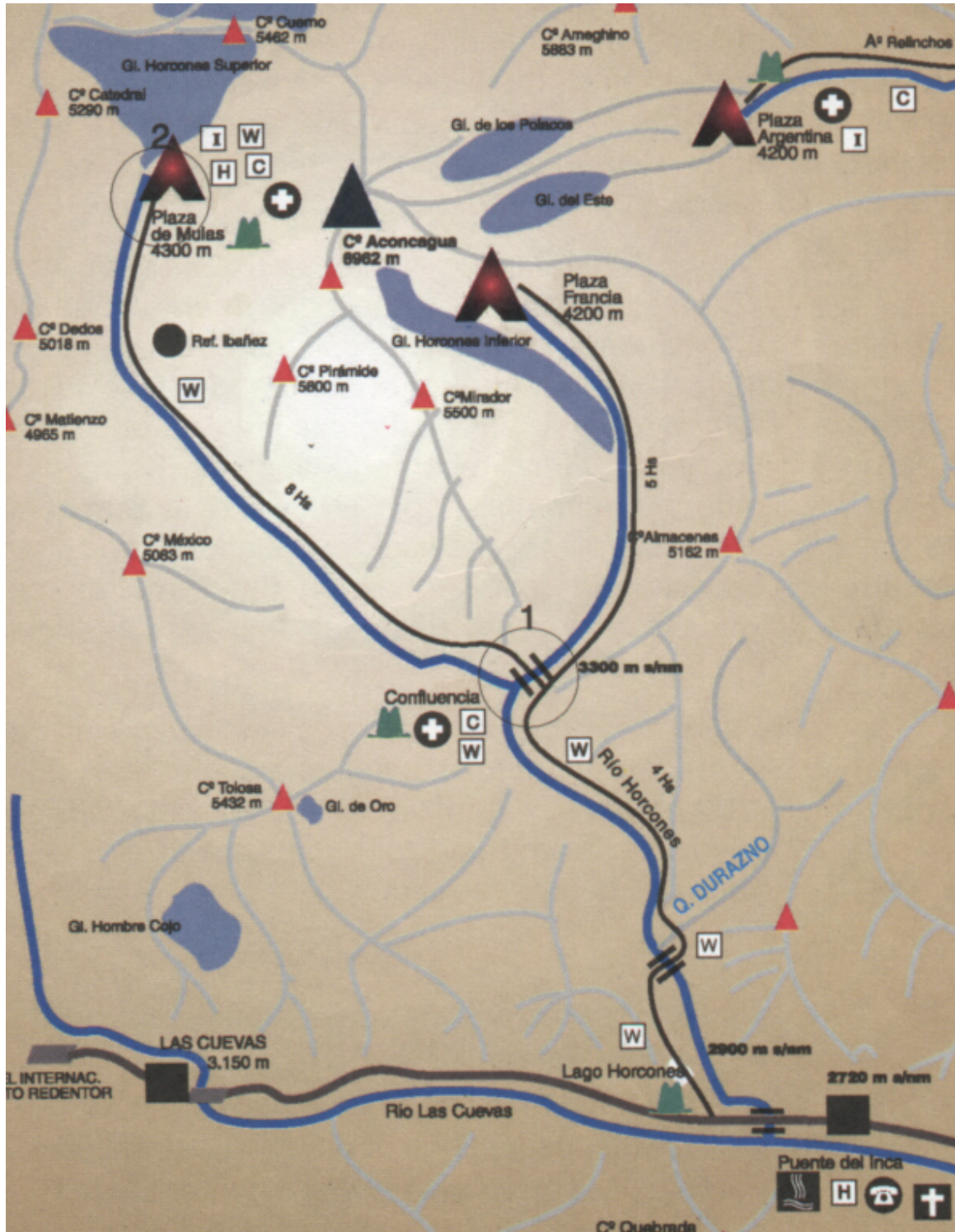
medexpeditionärer) och alla andra människor i denna berättelse.
Inte minst alla mina sponsorer som har hjälpt mig på ett eller annat sätt:

Nordic Life, Ajungilak, Ketonik, Agfa - Geavert, Optimus, Philips, Telenordia, Triconor, Reprorit, Wasa Vaccination, Röda Korset, Thermos, Wasa Bröd, Trangia, Varta, Europeiska Försäkringar, Hilleberg, Tierra, Åre Agentur, High Sport

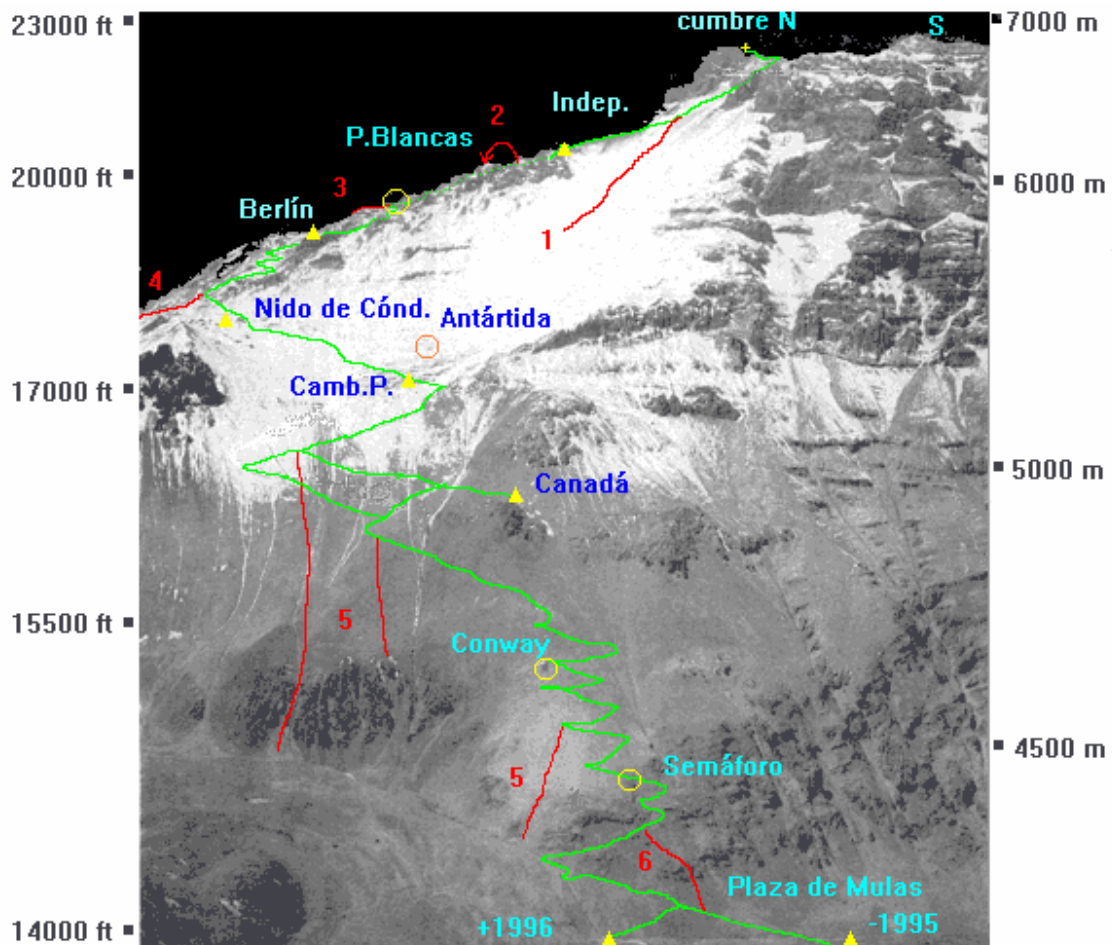
Resekostnader:

Flyg Stockholm – Caracas	4.500 SEK
Övervikt och ändrat avresedatum	1.800 SEK
Flyg Caracas – Buenos Aires – Caracas	8.000 SEK
Inplastning av bagage	120 SEK
Taxi till och från Guillermo, Argentina	360 SEK
Buss Buenos Aires – Mendoza	440 SEK
Nationalparkstillstånd	960 SEK
Kemisk ren bensin till spritkök	20 SEK
Mat	435 SEK
Taxi	35 SEK
Buss till Punte del Inca	80 SEK
Mulor upp och ner	940 SEK
Hyra stegjärn	240 SEK
Minivan Punte del Inca - Mendoza	280 SEK
Hotell Mendoza	790 SEK
Buss Mendoza – Buenos Aires	440 SEK
Taxi till Flygplatsen	280 SEK
Summa:	19.720 SEK

Förenklad karta över vägen från Puente del Inca till Plaza de Mulas (Base Camp)

Fotografisk karta över de alternativa vägarna från Plaza de Mulas (Base Camp) till Cumbre Norte (toppen av Aconcagua).

Höjd och tidsangivelser för och till olika platser på berget

Site / Lugar	Altitude meters - feet	Latitude ° S	Longitude ° W	Time hr:min
☺ Puente del Inca	2.720 - 8,900	32° 49.47'	69° 54.69'	-
👤 Ranger / Guardaparques	2.850 - 9,350	32° 48.63'	69° 58.49'	-
🏞 Horcones lagoon / laguna		32° 48.37'	69° 56.56'	0:05
☺ bridge / puente 1		32° 47.34'	69° 58.87'	0:30
💧 water / agua		32° 45.67'	69° 57.88'	2:30
➔ to / a Plaza Francia		32° 45.36'	69° 58.37'	0:30
☺ bridge / puente 2		32° 45.33'	69° 58.48'	0:05
⚓ Confluencia	3.300 - 10,850	32° 45.45'	69° 58.45'	0:10
⚓ Confluencia, upper / superior		32° 44.59'	69° 59.16'	0:40
💧 water (yellow stones) / agua (piedras amarillas)		32° 42.20'	70° 03.01'	3:15
🏞 refugio Ibáñez		32° 41.90'	70° 03.22'	0:30
🏞 Plaza de Mulas, lower / inferior	4.000 - 13,100	32° 39.65'	70° 03.52'	2:00
🏞 Plaza de Mulas, older / viejo	4.260 - 14,000	32° 38.91'	70° 03.23'	0:45
☺ to / a hotel bridge / puente	4.220 - 13,800	32° 39.11'	70° 03.76	0:15
⚓ Plaza Mulas hotel	4.260 - 14,000	32° 39.29'	70° 03.83'	0:15
⚓ Plaza Mulas camp / campamento	4.265 - 14,000	32° 38.90'	70° 03.40'	0:20
🏞 El Semáforo	4.460 - 14,650	32° 38.88'	70° 03.14'	0:50
🕒 Piedras Conway	4.630 - 15,200	32° 38.78'	70° 02.98'	0:40
🕒 Plaza California	4.740 - 15,550	32° 38.80'	70° 02.78'	0:30
💧 snow patch / nevero	4.820 - 15,800	32° 38.60'	70° 02.67'	0:15
⚓ Plaza Canadá	4.910 - 16,100	32° 38.73'	70° 02.56'	0:45
🕒 stones at / piedras de 5000	5.045 - 16,550	32° 38.54'	70° 02.40'	0:55
⚓ Cambio de Pendiente	5.200 - 17,050	32° 38.43'	70° 02.20'	0:45
⚓ Nido de Cóndores	5.380 - 17,650	32° 38.15'	70° 01.77'	1:00
🕒 yellow balcony / balcón amarillo	5.550 - 18,200	32° 38.28'	70° 01.33'	1:30
⚓ refugio Berlín	5.780 - 19,000	32° 38.36'	70° 01.27'	0:30
🏞 Piedras Blancas	6.030 - 19,800	32° 38.42'	70° 01.12'	0:45
🏞 Piedras Negras	6.200 - 20,350	32° 38.47'	70° 00.97'	1:00
🏞 refugio Independencia	6.400 - 21,000	32° 38.69'	70° 00.96'	2:00
🏞 Summit / Cumbre	6.962 - 22,841	32° 39.21'	70° 00.75'	4:00 - 5:00